

Rättsfallssamlingen

STÄLLNINGSTAGANDE AV GENERALADVOKAT
NILS WAHL
föredraget den 3 juli 2014 ¹¹

Mål C-169/14

**Juan Carlos Sánchez Morcillo,
María del Carmen Abril García
mot
Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA**

(begäran om förhandsavgörande av Provincial de Castellón (Spanien))

”Direktiv 93/13/EEG — Oskäligen avtalsvillkor i konsumentavtal — Lämpliga och effektiva medel för att få användningen av de oskäligen avtalsvillkoren att upphöra — Begränsning av möjligheterna att överklaga ett beslut avseende en invändning mot ett utsökningsförfarande — Begränsning av möjligheterna att överklaga ett beslut om invändning mot ett utsökningsförfarande — Medlemsstaternas processuella autonomi — Effektivitetsprincipen — Rätten till ett effektivt domstolsskydd — Parternas likställighet i processen”

1. Frågor angående vilka konsekvenser och begränsningar avseende konsumentskyddet, bland annat vad gäller iakttagandet av principen om medlemsstaternas processuella autonomi, som följer av direktiv 93/13/EEG² ställs regelbundet till domstolen. Förevarande mål ger domstolen tillfälle att precisera att den europeiska konsumenträttens tillämpningsområde inte i obegränsad utsträckning omfattar medlemsstaternas processrätt.

2. Detta mål är en direkt följd av den spanska lagändring som domen i målet Aziz³ medförde. I den domen slog domstolen fast att den spanska lagstiftning som fram till dess hade varit tillämplig inte kunde anses förenlig med effektivitetsprincipen, eftersom den gjorde det omöjligt eller orimligt svårt att, i ett utsökningsförfarande som inletts av en näringsidkare mot en konsument, tillämpa det skydd som konsumenten enligt direktiv 93/13 skulle tillförsäkras. Till följd av den domen ändrade den spanska lagstiftaren ett antal bestämmelser i processlagen som var tillämpliga på mål om verkställighet, för att tillåta att en invändning grundad på oskäligen avtalsvillkor skulle kunna göras gällande inom ramen för ett utsökningsförfarande, samtidigt som vissa av bestämmelserna bibehölls.

1 — Originalspråk: franska.

2 — Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal (EGT L 95, s. 29); svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169.

3 — C-415/11, EU:C:2013:164.

3. Det är de bestämmelser som infördes genom den lagändringen som nu indirekt har ifrågasatts av vissa nationella domstolar,⁴ däribland den hänskjutande domstolen. I det nationella målet har den nationella domstolen i huvudsak ställt sig frågan huruvida dels medlemsstaternas skyldighet, enligt artikel 7 i direktiv 93/13, att se till att det i konsumenternas och konkurrenternas intresse finns lämpliga och effektiva medel för att hindra fortsatt användning av oskäligen villkor i avtal som näringsidkare sluter med konsumenter, dels rätten till ett effektivt domstolsskydd, utgör hinder för en nationell bestämmelse som inte anger att gäldenären i ett utmätningsförfarande kan överklaga ett beslut att ogilla en invändning mot nämnda utmätning.

I – Tillämpliga bestämmelser

A – Direktiv 93/13

4. I artikel 6.1 i direktiv 93/13 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall föreskriva att oskäligen villkor som används i avtal som en näringsidkare sluter med en konsument inte är, på sätt som närmare stadgas i deras nationella rätt, bindande för konsumenten och att avtalet skall förbli bindande för parterna på samma grunder, om det kan bestå utan de oskäligen villkoren.

5. Enligt artikel 7.1 i direktivet ska ”[m]edlemsstaterna ... se till att det i konsumenternas och konkurrenternas intresse finns lämpliga och effektiva medel för att hindra fortsatt användning av oskäligen villkor i avtal som näringsidkare sluter med konsumenter.”

B – Spansk rätt

6. Lag 1/2013 har, enligt ingressen, till syfte att vidta olika åtgärder i syfte att underlätta situationen för hypoteksgäldenärer som, på grund av den ekonomiska och finansiella krisen, möter svårigheter att uppfylla sina ekonomiska skyldigheter. Enligt ingressen har denna lag vidare till syfte att medföra ändringar i utmätningsförfarandet för att åtgärda vissa i domen Aziz (EU:C:2013:164) undersökta aspekter som inte är förenliga med unionsrätten.

7. Lag 1/2013 ändrar bland annat artikel 695 i civilprocesslagen,⁵ i vilken nu, på området utmätning av intecknad egendom, följande föreskrivs:

”Invändning mot utmätning

1. I de förfaranden som nämns i detta kapitel kan utmätningens gäldenären endast invända mot verkställigheten om invändningarna grundar sig på följande omständigheter:

- (1) Säkerheten eller den fordran för vilken säkerhet har ställts har upphört. ...
- (2) Det har begåtts ett fel vid beräkningen av det utestående skuldbeloppet, ...

4 — Förevarande mål är nämligen inte ett isolerat fall. Lagen 1/2013 om åtgärder för att stärka skyddet för hypoteksgäldenärer, skuldkonvertering och subventionerat boende (*Ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social*) av den 14 maj 2013 (BOE nr 116, av den 15 maj 2013, s. 36373) (nedan kallad lag 1/2013) har ifrågasatts i flera nu vid domstolen pågående mål (se särskilt mål C-645/13, Cajas Rurales Unidas angående en begäran om förhandsavgörande från Juzgado de Primera Instancia n° 34 de Barcelona avseende en fråga liknande den som har ställts i förevarande mål).

5 — Ley de enjuiciamiento civil, av den 7 januari 2000 (BOE nr 7, av den 8 januari 2000, s. 575), ändrad genom lagdekret 7/2013, av den 28 juni 2013 (BOE nr 155, av den 29 juni 2013, s. 48767) (nedan kallad civilprocesslagen).

- (3) Utmätning sker av intecknad lös egendom eller egendom på grundval av vilken säkerhet utan besittning ställts, och denna egendom är underkastad annan panträtt, inteckning i lös eller fast egendom eller kvarstad som registrerats före uppkomsten av den förpliktelse som föranlett förfarandet, vilket ska styrkas med registerintyg.
- (4) Ett avtalsvillkor som utgör grunden för utmätningen, eller som bestämmer det utmätta beloppet, är oskäligt.

2. Om en invändning enligt stycke 1 görs ska domstolstjänstemannen ställa in verkställigheten och kalla parterna till ett sammanträde vid den domstol som förordnat om verkställighet. Mellan kallelsen och nämnda sammanträde ska det gå minst femton dagar. Vid detta sammanträde ska rätten höra parterna och gå igenom de skriftliga inlagorna. Senast två dagar efter sammanträdet ska rätten meddela beslut i frågan.

3. Om rätten beslutar att bifalla en invändning som grundar sig på de omständigheter som anges i leden 1 och 3 i stycke 1 i denna artikel ska verkställigheten ställas in. Om rätten beslutar att bifalla en invändning som grundar sig på den omständighet som anges i led 2 i stycke 1 i denna artikel ska ett belopp fastställas för den fortsatta verkställigheten.

Om rätten finner att den omständighet som anges i led 4 i stycke 1 föreligger, ska den ställa in verkställigheten om avtalsvillkoret ligger till grund för verkställigheten. I annat fall ska verkställigheten fortsätta, men det oskäliga villkoret ska inte tillämpas.

4. Beslut att ställa in verkställigheten eller att inte tillämpa ett oskäligt villkor får överklagas.

I andra än dessa fall får ett beslut om sådan invändning som avses i denna artikel inte angripas med något rättsmedel och det ska endast ha verkan inom ramen för det exekutionsförfarande i vilket det meddelats.”

II – Det nationella målet, tolkningsfrågorna och målet vid domstolen

8. Det nationella målet har sitt ursprung i en tvist mellan Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (nedan kallad BBVA), å ena sidan, och Juan Carlos Sánchez Morcillo och María del Carmen Abril García (nedan kallade klagandena), å den andra, inom ramen för en invändning mot verkställighet av en utmätning av deras huvudbostad.

9. Det framgår av beslutet om hänskjutande att BBVA, den 9 juni 2003, ingick ett officiellt bestyrkt avtal om hypotekslån med klagandena. Genom detta avtal lånade BBVA ut 300 500 euro till klagandena, vilka förband sig att betala tillbaka lånet under tiden fram till den 30 juni 2028 genom 360 månatliga avbetalningar. Som säkerhet för denna återbetalningsförpliktelse upplät klagandena panträtt i sin fastighet och bostad. Enligt artikel 6 bis i låneavtalet skulle, för det fall gäldenärerna underlät att fullgöra sin betalningsskyldighet och BBVA behövde säga upp lånet till förtida betalning, dröjsmålsräntan vara 19 procent per år, medan den lagstadgade räntan i Spanien, under den aktuella perioden, var 4 procent.

10. Med anledning av låntagarnas underlåtelse att fullgöra sin skyldighet att erlägga sina månatliga avbetalningar ansökte BBVA, den 15 april 2011, om verkställighet mot klagandena och yrkade att de skulle anmodas att betala samt att den intecknade fastigheten skulle säljas på exekutiv auktion för att säkerställa fullgörelse av deras förpliktelse.

11. Juzgado de Primera Instancia n° 3 de Castellón (domstol nr 3 i Castellón, Spanien), till vilken ansökan hade ingetts, inledde ett förfarande för utmätning av intecknad egendom och efter att ha beslutat att utmätning skulle ske anmodade domstolen gäldenärerna att betala.

12. Klagandena avgav svaromål och invände, den 12 mars 2013, mot utmätning av den intecknade egendomen. Som stöd för sin invändning anförde de i korthet följande: 1. Den ingivna handlingen hade inte någon exekutiv verkan och utmätningsbeslutet var därför ogiltigt. 2. Domstolen i första instans var inte behörig.

13. Den 19 juni 2013 beslutade Juzgado de Primera Instancia n° 3 de Castellón att invändningen skulle ogillas och att utmätningsförfarandet avseende den intecknade bostaden skulle fortsätta.

14. Klagandena överklagade detta beslut. Domstolen i första instans beslutade att överklagandet skulle tas upp till prövning och det översändes till Audiencia Provincial de Castellón (provinsdomstolen i Castellón).

15. Den domstolen påpekade att artikel 695.4 i civilprocesslagen innebär att utmätningsborgenären får överklaga ett beslut att bifalla invändningen och avbryta förfarandet eller slå fast att ett avtalsvillkor är oskäligt. Eftersom artikeln utesluter möjligheten att överklaga i övriga fall, innebär det att en utmätningsgäldenär inte kan överklaga ett beslut som går honom emot.

16. Då Audiencia Provincial de Castellón fann att denna bestämmelse kunde vara oförenlig med direktiv 93/13 och med den rätt till ett effektivt rättsmedel som stadgas i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) beslutade den att vilandeförklara målet och till domstolen ställa följande tolkningsfrågor:

- ”1) Utgör artikel 7.1 i direktiv 93/13, enligt vilken medlemsstaterna ska se till att det i konsumenternas intresse finns lämpliga och effektiva rättsmedel för att hindra fortsatt användning av oskäliga villkor i avtal som näringsidkare sluter med konsumenter, hinder för en processrättslig bestämmelse som artikel 695.4 i [civilprocesslagen], vilken vad beträffar möjligheten att överklaga beslut om invändning mot utmätning av intecknad eller pantsatt egendom bara medger att överklagande får ske om beslutet innebär att förfarandet ska upphöra eller att ett oskäligt avtalsvillkor inte ska tillämpas, men inte i andra fall, vilket får till direkt följd att utmätningsborgenären får överklaga när utmätningsgäldenärens invändning bifalls och domstolen beslutar att förfarandet ska upphöra eller att ett oskäligt avtalsvillkor inte ska tillämpas, men att den konsument som är utmätningsgäldenär inte får överklaga om domstolen avslår hans invändning?
- 2) Inom tillämpningsområdet för unionsrättens bestämmelser om konsumentskydd i direktiv 93/13, är en nationell bestämmelse som artikel 695.4 i [civilprocesslagen] – vilken vad beträffar möjligheten att överklaga beslut om invändning mot utmätning av intecknad eller pantsatt egendom bara medger att överklagande får ske om beslutet innebär att förfarandet ska upphöra eller att ett oskäligt avtalsvillkor inte ska tillämpas, men inte i andra fall, vilket får till direkt följd att utmätningsborgenären får överklaga när utmätningsgäldenärens invändning bifalls och domstolen beslutar att förfarandet ska upphöra eller att ett oskäligt avtalsvillkor inte ska tillämpas, men att utmätningsgäldenären inte får överklaga om domstolen ogillar hans invändning – förenlig med principen om rätt till ett effektivt domstolsskydd, rätten till en rättvis rättegång och principen om parternas likställdhet i processen som föreskrivs i artikel 47 i stadgan?”

17. Domstolens ordförande har, genom beslut av den 5 juni 2014, bifallit den hänskjutande domstolens ansökan om att målet ska handläggas skyndsamt enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 105.1 domstolens rättegångsregler.

18. BBVA, klagandena, den spanska regeringen och Europeiska kommissionen har ingett skriftliga yttranden till domstolen.

19. BBVA, den spanska regeringen och kommissionen hördes vid förhandlingen den 30 juni 2014.

III – Rättslig bedömning

A – Den första tolkningsfrågan: Iakttagande av effektivitetsprincipen

20. Genom den första tolkningsfrågan har den hänskjutande domstolen önskat få klarhet i huruvida en nationell processrättslig bestämmelse, nämligen artikel 695.4 i civilprocesslagen, enligt vilken, inom ramen för utmättningsförfaranden, rätten att överklaga endast omfattar beslut om att förfarandet ska avbrytas eller att ett oskäligt avtalsvillkor inte får tillämpas, mot bakgrund av effektivitetsprincipen är förenlig med direktiv 93/13. I detta hänseende anser den hänskjutande domstolen att denna bestämmelse potentiellt utgör hinder för gäldenärens rätt att få sin sak prövad i en andra instans, medan denna rätt erkänns för borgenärer, och hinder för möjligheten till ogiltigförklaring av ett eventuellt oskäligt avtalsvillkor.

21. Det ska påpekas att den hänskjutande domstolen tycks anse att den lagändring som gjorts genom lag 1/2013 inte i tillräcklig mån beaktar de slutsatser som ska dras av domen i målet Aziz (EU:C:2013:164). Den finner nämligen att artikel 695.4 i civilprocesslagen som, inom ramen för utmättningsförfarandet, inte tillåter gäldenären att överklaga ett beslut som fattats i första instans och genom vilket vederbörandes invändning ogillas, äventyrar effektiviteten i det konsumentskydd som följer av direktiv 93/13.

22. Inledningsvis kan det, även om den hänskjutande domstolen inte har tagit upp denna fråga, enligt min uppfattning vara till nytta att kort undersöka frågan huruvida artikel 1.2 i direktiv 93/13 utgör hinder för att domstolen förklarar sig behörig att uttala sig avseende huruvida de omtvistade nationella bestämmelserna är förenliga med detta direktiv.

23. BBVA har nämligen, i sitt skriftliga yttrande gjort gällande att den i målet aktuella nationella bestämmelsen, nämligen artikel 695.4 i civilprocesslagen, är en tvingande bestämmelse som inte förekommer i något avtal och som, följaktligen, inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 93/13. BBVA har särskilt hänvisat till domstolens dom Barclays Bank.⁶

24. Det ska erinras om att domstolen, i det målet, slog fast att de nationella bestämmelser som begäran om förhandsavgörande gällde inte omfattades av tillämpningsområdet för direktiv 93/13. Till stöd för denna slutsats angav domstolen för det första att de nationella bestämmelser som avsågs med begäran om förhandsavgörande förekom i lagar eller andra författningar och inte återgavs i det avtal som var aktuellt i det nationella målet.⁷ Vidare angav domstolen att ingen av dessa bestämmelser rörde omfattningen av den nationella domstolens befogenheter att bedöma huruvida ett avtalsvillkor är oskäligt. Slutligen påpekade domstolen att nämnda bestämmelser var tillämpliga utan att deras tillämpningsområde eller räckvidd hade ändrats genom något avtalsvillkor. Det fick således antas att balansen i avtalsförhållanden hade iakttagits.⁸

25. I detta hänseende ska det påpekas att det följer av artikel 1.2 i direktiv 93/13 att "avtalsvillkor som avspeglar bindande författningsföreskrifter ... inte [är] underkastade bestämmelserna i direktivet". Denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av skäl 13 i samma direktiv i vilket bland annat anges att "uttrycket 'bindande författningsföreskrifter' i artikel 1.2 även [omfattar] regler som enligt lagstiftningen gäller mellan de avtalslutande parterna om inget annat har avtalats".

6 — Dom Barclays Bank (C-280/13, EU:C:2014:279).

7 — Ibidem (punkt 40).

8 — Domstolen underströk att till skillnad från det fall som var aktuellt i dom RWE Vertrieb (C-92/11, EU:C:2013:180, punkt 25), har parterna inte kommit överens om att utsträcka tillämpningsområdet för bestämmelser som införts av den nationella lagstiftaren (dom Barclays Bank, EU:C:2014:279, punkt 41).

26. I förevarande fall är det därför legitimt att fråga sig huruvida direktiv 93/13 är tillämpligt. Det framgår nämligen att varken parterna i det nationella målet eller Juzgado de Primera Instancia n° 3 de Castellón på något sätt har nämnt förekomsten av klausuler som skulle kunna anses vara oskäligen i den mening som avses i direktiv 93/13. Svarandena i utmättningsförfarandet hade i detta avseende begränsat sig till att ange att den handling som åberopats till stöd för utmättningsansökan är behäftad med ett formfel och att Juzgado de Primera Instancia n° 3 de Castellón i övrigt inte hade behörighet att fatta beslut. Vidare skulle den hänvisning som den hänskjutande domstolen gjorde till punkt 1 i bilagan till direktiv 93/13 vilken, bland de villkor som avses i artikel 3.3 q i samma direktiv, nämner dem som har till syfte att ”att upphäva eller inskränka konsumentens rätt att gå till domstol eller vidta andra rättsliga åtgärder” kunna antyda att vad som i förevarande mål är omtvistat inte följer av det hypotekslåneavtal som binder parterna i det nationella målet, utan de tvingande bestämmelserna i civilprocesslagen.

27. Eftersom villkoret om dröjsmålsränta på 19 procent i hypotekslåneavtalet har nämnts i beslutet om hänskjutande och den nationella domstolens frågor om tolkningen av unionsrätten ska förutsättas vara relevanta, kan det emellertid inte uteslutas att det som ifrågasätts i detta mål är den potentiellt oskäligen karaktären av avtalsvillkoret gällande fastställandet av dröjsmålsräntan, en situation som kan liknas vid den som domstolen hade att bedöma i målen Banco Español de Crédito⁹ och Aziz.¹⁰ Dessa mål rörde just tvister i vilka den hänskjutande domstolen önskade få klarhet i omfattningen av sin behörighet enligt direktiv 93/13 att avgöra huruvida avtalsvillkor gällande dröjsmålsränta var oskäligen.

28. Av detta framgår att det a priori inte kan uteslutas att direktiv 93/13 är tillämpligt i det nationella målet.

29. Efter denna precisering kommer jag nedan att undersöka frågan i sak, efter några överväganden angående betydelsen och räckvidden av domen Aziz.

1. Betydelse och räckvidd av domen Aziz beträffande effektiviteten av direktiv 93/13 i utredningsförfaranden

30. Det ska, som en förlängning av vad jag nämnde i mina förslag till avgöranden i målet Macinský och Macinská,¹¹ erinras om att den fråga som domstolen hade att avgöra i målet Aziz, ingick i den allmänna problematiken kring nationella domstolars behörigheter och skyldigheter vid prövningen av huruvida villkor i avtal som näringsidkare ingår med konsumenter är oskäligen. Det rörde sig närmare bestämt om att fastställa vilket ansvar en nationell domstol som dömer i ett mål om fastställelse med koppling till ett utmättningsförfarande har för att i förekommande fall säkerställa att en dom om fastställande av att det avtalsvillkor som legat till grund för exekutionstiteln – och således för inledandet av exekutionsförfarandet – är oskäligt, ges en ändamålsenlig verkan.¹²

31. Domstolen konstaterade således, efter att ha erinrat om de begränsningar i den processuella autonomi som gäller enligt principen om unionsrättens effektivitet, att de spanska bestämmelser som fram till dess hade varit tillämpligen på området utredningsförfaranden var ägnade att äventyra effektiviteten av det skydd som eftersträvas med direktiv 93/13, genom att de gjorde det omöjligt för den domstol som prövar en konsumentens talan om fastställelse av att ett avtalsvillkor som legat till grund för en exekutionstitel är oskäligt, att förordna om säkerhetsåtgärder som kan leda till att utmättningsförfarandet skjuts upp eller hindras, när ett sådant förordnande behövs för att säkerställa att domstolens slutliga avgörande får full verkan.¹³

9 — C-618/10, EU:C:2012:349.

10 — EU:C:2013:164.

11 — C-482/12, EU:C:2013:765, punkt 72 och följande punkter.

12 — Dom Aziz (EU:C:2013:164, punkt 49).

13 — Ibidem, punkt 59.

32. Domstolens dom har således till syfte att, ur effektivitetsprincipens perspektiv, ifrågasätta nationella bestämmelser som inte tillåter konsumenterna, och i ännu mindre grad domstolar, att åberopa förekomsten av oskäligen villkor i ett avtal för att invända mot ett utredningsförfarande. Domstolens resonemang grundade sig bland annat på den omständigheten att i det system som fram till dess hade tillämpats hade konsumenterna inte möjlighet att invända mot, och domstolarna inte möjlighet att vilandeförklara, ett utredningsförfarande genom att åberopa skäl avseende oskäligen villkor i det omtvistade låneavtalet. Det rörde sig om att behandla en situation i vilken *endast* ett skadeståndsskydd i efterhand föreföll möjligt, det vill säga ett skydd som inte kunde utgöra ett effektivt och lämpligt medel för att få användningen av de genom direktiv 93/13 förbjudna villkoren att upphöra.

33. Med andra ord är det den omständigheten att utredningsförfarandet var helt åtskilt från förfarandet i sak, som konsumenten hade inlett i syfte att få fastställt att vissa oskäligen villkor var ogiltiga, som ansågs problematisk med hänsyn till det skydd som direktiv 93/13 garanterar konsumenterna. Detta skydd är klart ofullständigt när ingenting gör det möjligt att blockera förfarandet för utmätning av fastigheten, trots att den gäldenär som har försummat sin betalningsskyldighet har väckt talan i sak för att göra gällande att hypotekslåneavtalet innehöll vissa oskäligen villkor. Det är inte utredningsförfarandet i sig som ifrågasätts, utan kopplingen mellan detta och en talan om ogiltighetsförklaring av det eller de villkor som anses oskäligen.

2. Bedömning av den i det nationella målet aktuella processrättsliga bestämmelsen

34. Förevarande mål rör en helt annan fråga än den som undersöktes i domen Aziz (EU:C:2013:164), eftersom det enbart rör den processrättsliga bestämmelse som föreskrivs i artikel 695.4 i civilprocesslagen, vilken inte tillåter något överklagande till högre instans när beslutet av den domstol som avgör utredningsförfarandet är till nackdel för en gäldenär som är konsument.

35. Artikel 695.4 i civilprocesslagen rör en fråga som inte på något sätt regleras av direktiv 93/13. Detta direktiv innehåller nämligen ingen bestämmelse beträffande vilket antal instanser som ska ansvara för domstolsprövningen av de avtalsvillkor som omfattas av dess tillämpningsområde.

36. Det framgår av domstolens fasta praxis att i avsaknad av harmonisering omfattas denna fråga av medlemsstaternas processuella autonomi, förutsatt att de förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som för enskilda följer av unionsrätten inte är mindre förmånliga än dem som avser liknande talan som grundas på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller gör det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen).¹⁴

37. I förevarande mål anser jag inte att den i målet aktuella nationella bestämmelsen är problematisk på något sätt när det gäller iakttagandet av dessa båda principer.

38. När det gäller likvärdighetsprincipen finns det, enligt min uppfattning, ingenting som gör det möjligt att dra slutsatsen att skyddet för de rättigheter som gäldenärer har enligt unionens rättsordning är mindre förmånligt än det skydd som den nationella rättsordningen ger i liknande förfaranden. Med avseende på konsumenternas processuella rättigheter, framgår det att den regel som är tillämplig på skäl för invändningar grundade på direktiv 93/13 är jämförbar med den regel som är tillämplig på skäl för invändningar som grundar sig på nationella bestämmelser. Artikel 695 i civilprocesslagen utesluter nämligen överklagande för utmätningsskyddet i alla dessa fall, oavsett om överklagandet grundar sig på att villkoren i hypotekslåneavtalet eventuellt är oskäligen, i den mening som avses i direktiv 93/13, eller på de övriga skäl för invändningar som avses i denna artikel.

14 — Dom Peterbroeck (C-312/93, EU:C:1995:437, punkt 12), Unibet (C-432/05, EU:C:2007:163, punkterna 39 och 43), och van der Weerd m.fl. (C-222/05–C-225/05, EU:C:2007:318, punkt 28).

39. Det finns, som jag kommer att redogöra för nedan, när det gäller effektivitetsprincipen, inte heller någonting som leder fram till slutsatsen att den nationella lagstiftning som avses i förevarande mål skulle ha gjort det omöjligt eller orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av direktiv 93/13.

40. För att besvara den hänskjutande domstolens frågor kommer jag först att behandla frågan om rätten att överklaga inom ramen för ett utsökningsförfarande. Därefter kommer jag att undersöka frågan om huruvida det föreligger en obalans mellan borgenären och gäldenären vid en utsökning.

a) Effektivitet och gäldenärens rätt att överklaga i ett utsökningsförfarande

41. För det första anser jag, i motsats till vad den hänskjutande domstolen tycks antyda,¹⁵ att de krav på området effektivitet och skydd enligt direktiv 93/13 som följer av domen Aziz (EU:C:2013:164) har respekterats fullt ut genom införandet i civilprocesslagen av möjligheten att åberopa ett skäl för invändning mot verkställighet avseende oskäligen villkor inom ramen för ett utsökningsförfarande. Ingenting gör det möjligt att av den domen dra slutsatsen att det, utöver detta tillägg, ankom på den spanska lagstiftaren att införa en bestämmelse som skulle reglera på vilka villkor ett beslut om en invändning inom ramen för ett sådant förfarande kunde överklagas.

42. För det andra, och som kommissionen har påpekat, kräver inte en effektiv tillämpning av unionsrätten, vilken obestriddligen hör ihop med den rätt till ett effektivt domstolsskydd som föreskrivs i artikel 47 i stadgan, av medlemsstaterna att de ska införa en domstolsprövning med två nivåer.

43. Som generaladvokaten Mengozzi påpekade i förslaget till avgörande i målet Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León,¹⁶ medför inte unionsrätten på området konsumentskydd någon särskild skyldighet i fråga om antalet rättsinstanser i medlemsstaterna. Det är vedertaget att fördragen inte syftade till att skapa nya former av rättsliga förfaranden utöver de redan existerande, utom i fall där det av den nationella rättsordningens systematik framgår att det inte finns någon form av rättsligt förfarande som ens tillfälligt ger möjlighet att säkerställa skyddet för enskildas rättigheter enligt unionsrätten. Det har inte heller hittills, åtminstone på civilrättens område, föreskrivits någon rätt till domstolsprövning på två nivåer i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som undertecknades i Rom den 4 november 1950.¹⁷ Slutligen ger principen om rätt till ett effektivt domstolsskydd den enskilde tillgång till prövning i en domstol men inte till prövning i flera instanser.¹⁸

44. För det tredje anser jag att den i det nationella målet aktuella nationella bestämmelsen, som hindrar gäldenären i ett utsökningsförfarande att överklaga ett beslut genom vilket hans invändning ogillas, inte får till följd att tillämpningen av hans rättigheter enligt unionsrätten blir i praktiken omöjlig eller orimligt svår.

45. Mot bakgrund av, för det första, lärdomarna av tidigare rättspraxis, och särskilt dem i domen Aziz (EU:C:2013:164), framgår att konsumenternas rättigheter enligt direktiv 93/13 skyddas effektivt, dels eftersom konsumenten har en möjlighet att åberopa förekomsten av oskäligen avtalsvillkor inför den domstol som ska pröva invändningen mot en utmätning, dels eftersom domstolen har behörighet att ex officio fastställa att sådana villkor förekommer och, i förekommande fall, vilandeförklara verkställigheten av utmätningen.

15 — Audiencia Provincial de Castellón har nämligen angett att den spanska lagstiftaren har gjort ett "dåligt införlivande" av de kriterier som domstolen har slagit fast.

16 — C-413/12, EU:C:2013:532, punkt 23.

17 — Ibidem (särskilt punkterna 23 och 29). Det ska i detta hänseende erinras om att artikel 6.1 i Europakonventionen inte tvingar konventionsstaterna att skapa överklagadedomstolar och högsta domstolar på området civilrätt (se, bland annat, Europadomstolen, Antonenko mot Ryssland, nr 42482/02, 23 maj 2006).

18 — Se, i detta hänseende, dom Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, punkt 69).

46. För att återgå till det nationella målet, anser jag att såväl gäldenärerna som den domstol vid vilken talan först väcktes har fått möjlighet att göra gällande den eventuellt oskäligen karaktären av avtalsvillkoren i det låneavtal som det nationella målet avser.

47. Det har visserligen understrukits att ett problem i förevarande mål består i att den omständigheten att det i den nationella rätt som var tillämplig vid tidpunkten för utskönningsförfarandet inte föreskrevs att förekomsten av oskäligen avtalsvillkor i det omtvistade låneavtalet kunde utgöra ett skäl för invändning mot utmätningen eller kunde göras gällande ex officio av den nationella domstol vid vilken en ansökan om verkställighet ingetts.

48. Vidare följer det av de av den hänskjutande domstolen tillhandahållna uppgifterna att den domstol vid vilken talan först väcktes inte har uttalat sig om huruvida ett oskäligt avtalsvillkor förekom i det hypotekslåneavtal som är aktuellt i det nationella målet.

49. Det framgår således av beslutet om hänskjutande att invändningen mot verkställigheten av den omtvistade utmätningen framfördes den 12 mars 2013, det vill säga före ikraftträdandet av lag 1/2013. Klagandena kunde således inte till stöd för sin invändning göra gällande att villkoren i hypotekslåneavtalet var oskäligen.

50. Det ska emellertid påpekas att, i enlighet med den första övergångsbestämmelsen till lag 1/2013,¹⁹ kunde Juzgado de Primera Instancia nr 3 de Castellón sedan den 14 maj 2013 ex officio avgöra huruvida avtalsvillkoret avseende dröjsmålsrättan var oskäligt. Möjligheten att den domstolen som ansvarade för verkställigheten skulle undersöka nämnda villkor, fastställa huruvida det var oskäligt eller inte och, följaktligen besluta att utmättningsförfarandet skulle avbrytas eller vilandeförklaras fanns således redan den 19 juni 2013, dagen då den domstolen fattade beslut angående invändningen mot verkställigheten av utmätningen.

51. Dessutom gav den fjärde övergångsbestämmelsen konsumenten en möjlighet att framföra en ytterligare invändning med stöd av nya grunder som bland annat föreskrivs i artikel 695.4 i civilprocesslagen. Med stöd av denna bestämmelse fick klagandena en möjlighet att göra gällande förekomsten av oskäligen avtalsvillkor inom en frist på en månad räknad från ikraftträdandet av lag 1/2013, det vill säga mellan den 16 maj 2013 och den 16 juni 2013.

52. För det fjärde får den brist på möjlighet att överklaga som klagandena konfronteras med inte till följd att de fråntas varje möjlighet att få till stånd en domstolsprövning i sak av deras ansökan om ogiltigförklaring av de avtalsvillkor som de anser vara oskäligen. Som följer av domstolens praxis måste vid tillämpningen av dessa principer varje fall i vilket frågan uppkommer huruvida en nationell processuell regel medför att det blir omöjligt eller orimligt svårt att tillämpa unionsrätten bedömas med beaktande av regelns ställning i det samlade förfarandet, förfarandets förlopp och förfarandets särdrag vid de olika nationella instanserna.²⁰

53. Det får inte förglömmas att det exekutionsförfarande som är aktuellt i förevarande mål, vilket har till syfte att kräva in en fordran för vilken det föreligger en exekutionstitel som presumeras vara giltig, till sin natur skiljer sig väsentligt från det materiella förfarandet. Det ankommer på gäldenären, som eventuellt anser sig ha lidit skada, att väcka talan i sak, varvid den domstol vid vilken talan har väckts kommer att kunna pröva alla frågor avseende huruvida en rätt till verkställighet föreligger.

19 — Enligt denna bestämmelse ska ”denna lag tillämpas på utmättningsförfaranden i och utanför domstol som har inletts vid den tidpunkt då lagen träder ikraft och i vilka avhysning ännu inte har ägt rum”. Denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av den nya artikel 552.1 andra stycket i civilprocesslagen, i vilket bland annat föreskrivs att ”[n]är domstolen anser att ett av de villkor som anges i en exekutionstitel ... kan kvalificeras som oskäligt ska den höra parterna inom en frist på femton dagar”.

20 — Se dom Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León (C-413/12, EU:C:2013:800, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

54. Som kommissionen har nämnt innehåller det spanska utsökningsförfarandet fortfarande en möjlighet till rättslig diskussion angående frågorna om fordringens och låneavtalets giltighet inom ramen för ett helt kontradiktoriskt materiellt förfarande. I detta hänseende ska det påpekas att även om det i artikel 695.4 i civilprocesslagen anges att ett beslut om sådan invändning som avses i denna artikel inte kan angripas med något rättsmedel förutom i de fall det rör sig om beslut att ställa in verkställigheten eller att inte tillämpa ett oskäligt villkor, preciseras det uttryckligen att beslutet ”endast [ska ha] verkan inom ramen för det exekutionsförfarande i vilket det meddelats”. Med andra ord begränsar sig verkningarna av detta beslut, för det fall den domstol som ansvarar för verkställigheten ogillar gäldenärkonsumentens yrkanden, till utsökningsförfarandet.

55. Vidare, för det fall konsumenten beslutar att inleda ett vanligt materiellt förfarande (talan om ogiltighet) och den domstol där talan väcks slår fast att ett eller flera villkor i hypotekslåneavtalet är ogiltiga på grund av att de är oskäligen, kommer verkställigheten av innehållet i nämnda avtal oundvikligen att ifrågasättas och, med största sannolikhet, avbrytas. Till och med om det antas att väckandet av en fastställsetalan om ogiltigförklaring grundad på förekomsten av oskäligen villkor inte skulle få till verkan att ett parallellt förfarande om verkställighet skjuts upp, är effektiviteten av skyddet enligt direktiv 93/13 enligt min uppfattning tillräckligt säkerställt genom den *ytterligare* möjlighet som konsumenterna och domstolarna har enligt de nationella bestämmelser som är tillämpliga på exekutionsförfarandet att invända mot utmätningen. Den situation som avses i det nationella målet skiljer sig från de särskilda förhållandena i målet Aziz (EU:C:2013:164), där utmätningen inte *under några omständigheter* kunde skjutas upp.

b) Effektivitet och förutsatt förekomst av en processuell ojämlikhet på grund av de möjligheter till överklagande som erbjuds borgenären i ett utsökningsförfarande

56. I förevarande mål har bland annat kommissionen försvarat idén att artikel 695.4 i civilprocesslagen – genom att frånta konsumenten varje möjlighet att överklaga ett beslut om att inte bifalla konsumentens invändning, och samtidigt tillåta motparten, det vill säga näringsidkaren, att överklaga till en högre instans för det fall ett beslut meddelas till nackdel för denne, – placerar konsumenten i en situation som är klart ofördelaktig i förhållande till näringsidkaren. Vägran att bevilja den ena av parterna i förfarandet en möjlighet att överklaga ett beslut som står i strid med denna parts intressen, samtidigt som denna möjlighet beviljas motparten, påstås gå rakt emot den princip om att parterna ska vara likställda i processen som föreskrivs i artikel 47.2 i stadgan. Detta anges gälla i än högre grad då direktiv 93/13 just syftar till att etablera likställdhet mellan konsumenter och näringsidkare.

57. Visserligen är denna framställning av verkligheten a priori lockande. Enligt min uppfattning är den dock resultatet av en ytlig undersökning av situationen i förevarande mål och, av följande skäl, långt ifrån övertygande.

58. Det kan visserligen, som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har påpekat på straffrättsområdet,²¹ inte förnekas att nationella bestämmelser som skapar en asymmetri mellan parterna vad gäller möjligheter att överklaga till en högre instans potentiellt är oförenliga med principen om parternas likställdhet i processen.

59. Den omständigheten att utmätningsskuldenärerna inte kan överklaga ett beslut om att deras invändning inte ska bifallas, medan däremot ett beslut att ställa in verkställigheten eller att ett oskäligt villkor inte får tillämpas kan överklagas, förklaras dock av exekutionsförfarandets själva art.

21 — Se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, Berger mot Frankrike, nr 48221/99, § 38, den 3 december 2002.

60. Förevarande begäran om förhandsavgörande ingår nämligen i ett utsökningsförfarande, vars syfte är verkställighet, på en borgenärs begäran, av en exekutionstitel till följd av ett hypotek. Ett sådant förfarande innebär nödvändigtvis att en egendom först har ställts som säkerhet och att borgenären, därmed, för det fall gäldenären inte uppfyller sin återbetalningsskyldighet, kan göra gällande en exekutionstitel som godkänts genom en officiellt bestyrkt handling och skrivits in i fastighetsregistret. Det förutsätts i allmänhet att rätten enligt titeln är säker och att denna titel har exigibilitet.²²

61. Med andra ord är möjligheterna att överklaga begränsade till de fall då beslut har fattats om att helt eller delvis avbryta verkställigheten av den enkla förklaringen att med beaktande av den privilegierade exekutionstitel som har åberopats av borgenären måste principen förbli att verkställighet sker.

62. I ett sådant förfarande, vars syfte är begränsat och som är av summarisk karaktär, företar domstolen i fråga vidare i princip ingen prövning i sak och endast de skäl som föreskrivs i civilprocesslagen kan ligga till grund för ett avbrytande av verkställigheten.

63. Det uppenbara "privilegium" som borgenären har, vilken till skillnad från gäldenären beviljas en möjlighet att överklaga ett beslut som meddelats till hans nackdel förklaras således av den omständigheten att hypoteksförfarandet just har till syfte att skydda innehavaren av en privilegierad exekutionstitel. Som den spanska regeringen har påpekat, måste hypoteksborgenären ha en möjlighet att göra gällande sin exekutionstitel mot ett domstolsbeslut som strider mot det tidigare meddelade förordnandet om exekution.

64. Att besluta något annat skulle således innebära ett åsidosättande av de rättigheter som tillkommer en innehavare av en exekutionstitel och som utsökningsförfarandet syftar till att skydda, eftersom det skulle tillåta gäldenären att skapa hinder för verkställigheten och, följaktligen, för genomförandet av en tidigare fastställd rättighet.

65. Följaktligen anser jag att det är felaktigt att påstå att den omtvistade nationella lagstiftningen försätter konsumenten i en processuellt ofördelaktig situation.²³

66. I detta sammanhang anser jag att det är viktigt att erinra om att domen Aziz (EU:C:2013:164) endast kräver att det, i nämnda utsökningsförfarande, ska vara tillåtet att gäldenärerna, till stöd för en invändning mot utmätningen, också som skäl kan göra gällande att exekutionstiteln eller dess villkor ska ogiltigförklaras därför att de är oskäligen, eller att en interimistisk åtgärd om att avbryta utmätningen kan fattas i det därpå följande målet i sak om det görs gällande att ett villkor av detta slag är ogiltigt, vilket klaganden i förevarande mål inte har gjort. Lag 1/2013 uppfyller just dessa krav genom att, bland annat, införa en möjlighet att som skäl för en invändning mot verkställighet åberopa den oskäligen karaktären hos det avtal som utgör grund för verkställigheten.

67. Av dessa överväganden följer att artikel 7 i direktiv 93/13 inte utgör hinder för en nationell bestämmelse, såsom artikel 695.4 i civilprocesslagen, som innebär att det inom ramen för ett utsökningsförfarande endast är möjligt att överklaga ett beslut om att verkställighet inte ska ske.

22 — På ett liknande sätt har Kokott i förslaget till avgörande i målet Aziz (C-415/11, EU:C:2012:700, punkt 55) lyft fram den officiellt bestyrkta handlingens exigibilitet och det därefter följande erkännandet av borgenärens intresse av en snabb verkställighet. På samma sätt har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna understrukt att exekutionsförfarande med stöd av en officiellt bestyrkt handling som garanterar en bestämd fordran ska genomföras inom en rimlig frist, liksom är fallet med ett förfarande som grundar sig på en dom (se Europadomstolen, Estima Jorge mot Portugal, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-II).

23 — Det ska påpekas att Tribunal Constitucional (författningsdomstolen), vid vilken vissa spanska domstolar har ställt frågor om huruvida vissa bestämmelser var författningsstridiga (se, bland annat, dom 41/1981, av den 18 december 1981, och 217/1993, av den 30 juni 1993, samt beslut 113/2011, av den 19 juli 2011), har påtalat den summariska karaktär som präglar förfarandet om verkställighet av en inskriven säkerhet och av den omständigheten att gäldenären vid verkställigheten alltid har en möjlighet att utnyttja motsvarande materiella förfarande. Denna part kan således inte inom ramen för exekutionsförfarandet åberopa rätten till försvar. Andra avdelningen vid Tribunal Constitucional bekräftade, med ännu större precision, i ett beslut av den 21 juli 1988, att avsaknaden av möjlighet att överklaga ett beslut om att inte bifalla en invändning var författningsenligt, genom att förklara att detta inte inskränkte principen om parternas likställighet.

B – Den andra tolkningsfrågan: Iakttagande av principen om parternas likställdhet i processen och rätten till ett effektivt domstolsskydd

68. Genom den andra tolkningsfrågan har den hänskjutande domstolen önskat få klarhet i huruvida den omtvistade nationella bestämmelsen är förenlig med principen om parternas likställdhet i processen som ingår i rätten till ett effektivt domstolsskydd som föreskrivs i artikel 47 i stadgan.

69. Innan frågan behandlas i sak ska det fastställas huruvida domstolen är behörig att uttala sig, då den står inför en situation som avser tillämpning av unionsrätten i den mening som avses i artikel 51.1 i stadgan.²⁴

70. Som BBVA och den spanska regeringen har nämnt, är det tillåtet att tvivla, eftersom den aktuella juridiska situationen a priori inte regleras direkt av unionsrätten.

71. Det ska visserligen inte förglömmas att domstolen har ett stort utrymme vid tolkningen av vad som omfattas av dess behörighet, eftersom det nu är vedertaget att den avser alla situationer av ”tillämpning av unionsrätten”, varvid detta uttryck ska tolkas brett.²⁵

72. Till skillnad från exempelvis den hypotes som avses i domen Åkerberg Fransson vilken gällde sambandet mellan artiklarna 2, 250.1 och 273 i direktiv 2006/112/EG²⁶ och artikel 325 FEUF, är sambandet i det nationella målet med direktiv 93/13 mycket svårt att identifiera, vilket för övrigt framgår av den omständigheten att hänvisningen till nämnda direktiv tycks ha införts i beslutet om hänskjutande till följd av ett yttrande som BBVA ingett under förfarandet.²⁷

73. Det är svårt att uppfatta exakt vilken bestämmelse eller unionsrättslig princip det är frågan om här. Som framgår av de överväganden som jag har anfört till svar på den första tolkningsfrågan regleras, i avsaknad av harmonisering av de processuella bestämmelser som reglerar utsökningsförfarandet, frågan om rätten att överklaga ett domstolsbeslut om en invändning mot en utmätning av principen om processuell autonomi. Vidare finns det i dagsläget ingenting i unionsrätten som gör det möjligt att dra slutsatsen att effektivitetsprincipen utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som artikel 695.4 i civilprocesslagen. Det kan inte räcka med bara en allmän hänvisning, från den hänskjutande domstolens sida, till kraven på konsumentskydd enligt direktiv 93/13 för att domstolen ska förklara sig behörig att svara.

74. Enligt min uppfattning regleras den i det nationella målet aktuella juridiska frågeställningen, som avser nationella bestämmelser om möjligheterna att överklaga ett domstolsbeslut angående en invändning mot ett utsökningsförfarande, helt och hållet i nationell rätt och avser inte ett fall av ”tillämpning av unionsrätten”. Att fastställa motsatsen skulle innebära ett åsidosättande av det villkor som anges i artikel 51.1 i stadgan, vilket skulle medföra att tillämpningsområdet för unionsrätten utsträcks utöver unionens befogenheter.²⁸

75. Under alla omständigheter kan, för det fall domstolen skulle anse att den är behörig att besvara frågan, ingenting inskränka principen om parternas likställdhet i processen och rätten till en rättvis rättegång.

24 — Domstolen erinrar härvid om att stadgans tillämpningsområde med avseende på åtgärder som vidtas av medlemsstaterna definieras i artikel 51.1 däri, enligt vilken bestämmelserna i stadgan riktar sig till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten.

25 — Se, bland annat, dom Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punkt 16 och följande punkter).

26 — Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1).

27 — BBVA har angett att den hänskjutande domstolen under det nationella förfarandet avsåg att inge en begäran om förhandsavgörande med angivande endast av bestämmelserna i artikel 47 i stadgan, utan något omnämnande av direktiv 93/13. Det var till följd av ett yttrande av BBVA som den hänskjutande domstolen beslutade att omformulera frågan för att inbegripa direktiv 93/13 i frågeställningen.

28 — För en erinran nyligen av tillämpliga principer, se, bland annat, dom Pelckmans Turnhout (C-483/12, EU:C:2014:304, punkterna 17–21).

76. Mot bakgrund av svaret på den första tolkningsfrågan bör det anses att det inte längre är nödvändigt att närmare behandla den andra tolkningsfrågan.

77. Eftersom det har fastställts att den aktuella nationella bestämmelsen fullständigt uppfyller kraven enligt effektivitetsprincipen, anser jag nämligen inte att det är nödvändigt att undersöka huruvida nämnda bestämmelse dessutom uppfyller den rätt till ett effektivt domstolsskydd som föreskrivs i artikel 47 i stadgan. Även om denna bestämmelse omfattar olika delar, sammanfaller räckvidden av rätten till ett effektivt domstolsskydd i förevarande mål, när det gäller vilka möjligheter till överklagande av beslut angående en invändning mot en utmätning som erbjuds, med den prövning av huruvida effektivitetsprincipen iakttagits som gjorts till svar på den första tolkningsfrågan.

78. Av dessa överväganden följer att principen om parternas likställighet i processen, som hör samman med den rätt till ett effektivt domstolsskydd som föreskrivs i artikel 47 i stadgan, under förutsättning att den är tillämplig i det aktuella utsökningsförfarandet i det nationella målet, inte utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som artikel 695.4 i civilprocesslagen, vilken endast gör det möjligt att, inom ramen för ett utsökningsförfarande, överklaga beslut om att avbryta verkställigheten.

IV – Ställningstagande

79. Mot bakgrund av samtliga dessa överväganden föreslår jag att domstolen ska besvara de tolkningsfrågor som Audiencia Provincial de Castellón har ställt på följande sätt: Varken effektivitetsprincipen, mot bakgrund av det skyddssyfte som eftersträvas med rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, eller rätten till ett effektivt domstolsskydd utgör hinder för en nationell processrättslig bestämmelse som innebär att rätten att överklaga, inom ramen för utsökningsförfaranden, endast gäller beslut om att utmätningen ska avbrytas eller om att ett oskäligt villkor inte ska tillämpas.